

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÀ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona portat a domicili.	4 rs. trimestre
Fora de Barcelona enviat.	6 » »
Número sol.	2 cuartos.
Número atrasat.	4 »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al mati no seran contestadas fins la setmana s: guent.

Lo Dr. Francesch Vicens García, rector de Vallfogona

SUMARI.

Lo Dr. Francesch Vicens García, rector de Vallfogona: per J. P.—Dos sistemes, per F. de Saleta P. Cruïent.—Poesias.—La bandera de Santa Eulària; per Antoni Careta y Vidal.—A un aueli; per Rafel Tintoré.—Cartas intimas; per Lo Batziller Vidreras.—Curiositats.—Novas.—Solució.—Correspondencia.

LO DR. FRANCESCH VICENS GARCÍA,

RECTOR DE VALLFOGONA.

En la ciutat de Tortosa, de pares humils y pobres, nasqué nostre popular rector, no se sap á punt fixo l' any, per haber desaparegut molts llibres del registre parroquial en las desastrossas guerras que ab Castella y ab França sostingué Catalunya defenent sas preuhadas llibertats.

En sa juvenesa estudiá filosofia, teologia y humanitats en l' universitat de Lleyda ab gran lluhiment, lo que li valgué la protecció de sos condeixebles richs, de la que tant necessitada estava sa pobresa.

Graduat de doctor en teologia per la mateixa universitat, passá á Barcelona, hont conegué al marqués d' Aytona que 's feu son protector, y entenent sa vocació pera l' estat esglesíastich, lo feu entrar com á segretari del bisbe de Girona, germá del tal marqués. Ordenat de sacerdot en dita ciutat, feu en sa catedral una oració fúnebre, ab motiu de la mort de Felip III, que s' estampá á instancias del il·lustríssim, essent ja en García rector de Vallfogona, càrrech que se li conferí, haventlo guanyat per oposicions, á 28 de desembre de 1607.

Dedicat á la poesia, qu' era sa passió, per est motiu, y nosaltres creyem també que per la facilitat que hi tindria y per la bonesa de son tracte, tingué molts y poderosos amichs; mes dos dels quins mes lo protegian, l' un marqués d' Almazan, marxá á Roma, y l' altre, arquebisbe de Tarragona, germá del anterior, morí. Mancantlin aixis mateix alguns altres, resolgué viure oblidat en sa rectoria, hont, ab motiu de la col·locació d' una reliquia

de Sta. Bárbara, (á la que tenia gran devoció) en una capella que li feren construir sos feligresos, escrigué una comedia de la Santa, que 's representá en lo dia de la festa.

Allí s' estigué, fins que ab la vinguda de Felip IV á Barcelona, passá á esta ciutat per ordre del rey amich dels poetes; mes, á poch d' haverlo conegut, tingué 'l monarca de marxar á Madrit, y disposá que hi passés en García, qui obehí entranthi d' incógnit; y de llavors se diu que vingué la coneixensa casual que feu ab Lop de Vega. En aquella cort literaria contribuia nostre rector als passatemps del rey, y, contan sos biógrafos que fou blanch de las iras de sos envejosos émul, ab viu pesar del monarca; lo que motivá sa resolució de fugir d' allí sens que ningú n' hagués esment. Arribat á Caragoça, despres de dinar, ell y son criat sentirense escomesos de vius dolors produhits per matzinas, que llevaren la vida del servidor; mes en García, sospitant á temps lo que alló podia ser, prengué precaucions que li guariren la vida per alguns mesos, fins que acabá los dias en sa estimada parroquia als 6 de setembre de 1623 á la etat d' uns quarant' anys.

Las obras d' aquest poeta han tingut fins á nostres dias una gran popularitat, lo que no es d' estranyar, si 's considera que molt sovint toca assumptos de fer riure; mes lo que 'ns maravella es veure que personas *doctas* ne fan grans elogis. Nosaltres, ab tot y nostra petitesa, nos atrevim á dir que 'l *Rector de Vallfogona* mostrá en sas obras un poeta de felissas disposicions, que, á haver sigut ben conreadas, á no haver rebut la influencia perjudicialíssima del conceptisme castellá á no haver vingut en una época de llastimosa decadencia pera las lletras catalanas, sens dupte hauria donat molt bons fruyts. Y, ara que ve á tom, no podem menys de dir alguna cosa á proposit d' un drama que ab lo nom de *Lo rector de Vallfogona* ha escrit un de nostres primers poetes y autors dramátichs. En lo tal drama se proposa son autor vindicar la memoria d' en García de las inculpacions que se li dirigeixen

y en tot y per tot posa com á movil l' enveja, fins al punt d' estampar al davant de l' obra un sonet «als envejosos.» Nosaltres que grasia á Dèu, ténim lo cor prou sá per' no donar cabuda á tan miserable passió, respondrém al distingit autor dramàtic y novell mestre en gay saber, que tot lo que digan los panegiristas, ni tot lo que ell recorrent als biógrafos, á la tradició y á sa propia fantasia creadora, puga fer, no podrán esborrar may, los gongorismes, los castellanismes, las incorreccions, las vulgaritats é immoralitats que pesan damunt de las obras del *Rector de Vallfogona*, al qui, ab tot se déu agrahir qu' escriguès en català en un segle en qu' era de moda escriure en llenga forastera.

J. P.

Com á mostra dels escrits del poeta que 'ns ocupa, trayem de sas obras, creyent qu' es de lo millor que tenen, aquest

Sonet.

Flaca parcialitat de ma ventura,
De enemichs envejosos rodejada;
¿Hont va aqueixa esperansa mal fundada
Per gloria incerta y pena tan segura?

Que vana presumpció, que desventura
Te anima á la conquesta assenyalada
Del gust mortal, essent tan desdixada
Que para en miserable sepultura?

Si de la humana sort mes poderosa
A la mes débil, ab igual tristesa
Veus queixarse á tothom de la fortuna:

Muda l' intent, camina valerosa
A conquistar la perfecció y bellesa
De qui porta entre peus al sol y lluna.

DOS SISTEMAS.

No 's pot negar que 'l moviment literari català es assombrós. Los que, sense coneixements històrichs ni socials, se fixan per un moment en lo desarrollo de semblant fenómen, no se 'n saben pas donar compte y 'l judi-

can efecte d' una casualitat y hasta d' un deliri. Los que, enlluernats pel exclusivisme y la mania centralisadora, contemplan per un instant la ten-dependencia relativa que vá adquirint aqueixa forsa maravellosa constituïda pels instins, los recorts y la naturalesa d' un poble, s' empenyan en desacreditarla ab injustos atachs y ab irónicas expressions.

Aprofitant la divergencia que desgraciadament existeix entre 'ls literats catalanistas, s' escarrassen los nostres contraris en posar de relleu certs defectes d' algun grupo que, lluny de probar plenament que es eco d' un moviment consegut y llegítim, demostraria massa á las claras que 'l catalanisme es lo somni ridícol d' un partit extrem ó de una fracció desvariejant si, per fortuna, no 'ns fos dat oposals 'hi las verdaderas naturals manifestacions de la manera de ser, dintre la época actual, que té la conciencia de la nostra Provincia, manera de ser que demostra al exterior, ara conformant son esperit y sas tendencias ab los escriptors que espontáneament la esprimen, ara ridiculisant ó despreciant las manifestacions inoportunas dels altres que, parapetats en un mesquí circul de mútuos aduladors y de vanitas miras, pretenen oposarse á la corrent poderosa, omnipotenta del ús y de las relacions dels pobles.

Se 'ns objectará que 'ls vanitosos som nosaltres, tota vegada que cosiderém que la rahò resideix en lo sistema que defensem, tirant en cara als nostres contrincants la falta de sentit comú y la sobra d' esclussivisme. Em pero semblant objeccio, lluny d' obligarnos á abdicar de las nostres opinions, nos corrobora més y més en las nostres conviccions, basadas, nó en sofismas ridículs ni en circols estrets, sino en la lley de la historia, en lo progrés de las societats y en la naturalesa dels idiomas.

Bàsquis lo llenguatge que hage

exercit més poderosa influència, y en va 's pretendrà atrapar-lo en una época de paralisació; l'ús continuó dintre las várias clases del poble, las relacions exteriors, los descubriments incessants; tot, tot lo' va reformant insensiblement adoptantlo gradualment á las novas necessitats, als nous desitjos y á la nova situació de cada situació. ¿Acas no han sigut reformadas las mateixas llenguas mortas, y aixó que, per son caràcter e special, sembla que s'haurian de mantenir completament aisladas del contacte del progrés dels homes? ¿Acas, á pesar de las reglas que se 'ls hi pretén imposar, no tenen que sucumbir, mal que pesi á certs sabis, á n'aqueix moviment admirable dels pobles que, seguint los trámits de son desarrollo, creixen, se robusteixen, decauen y passen?

Lo llenguatge té son origen en la necessitat de comunicar-se 'ls homes y son objecte es 'l de realisar de la millor manera posible semblant necessitat. ¿Quin dels dos sistemes que pugnan en la literatura catalana obeeix á l'expressat principi? ¿Quin compleix perfectament son destino? ¿Aquell que lluny de proporcionar al poble los medis de manifestarse espontáneament tal com es, li trunca l'íntima relació, l'íntima unió que ha de existir entre 'l pensament y la paraula, ó aquell que, fundantse en aqueixa necessaria combinació, li proporciona la manera de comunicar-se perfectament totas sas idees y totas sas impresions?

Si encara 's dupta, no cal més que observar los efectes dels dos sistemes. Uns dels testimonis irrefragables es lo teatro catalá. Si en lo teatro s'hagués seguit la táctica que tan desitxan los nous anticuaris; si en Pitarra inspirat per un altre plan que no hagués sigut la maravillosa intuició que l'inspirá, hagués volgut presentarse desde 'l principi com representant del sistema que combatim; si en Pitarra y 'ls demés autors dramátichs per compte de constituir en la escena una corrent direc-

te entre 'ls actors y 'l públich, haguessen truncat per medi d'un llenguatge desconegut l'espontaneïtat de la comprensió dels espectadors, estèm segurs de que 'l teatro catalá solament haguera sigut Patrimoni de contadas personas sense que may, may hagués sigut lo centre d'una societat que, al veure representar son caràcter, sos modals, sa manera de ser en los tipos dramátichs, riu y plora, gosa y sofreix per que 's reconeix ab son llenguatge peculiar.

Ara que 's elegeasca 'l sistema que 's judiqui més beneficios pera 'l poble, nó pera quatre *erudits* que may han considerat l'idioma com á medi d'entendres y comunicar-se 'ls homes, sino com á medi de probar sa erudició. Qués deixin de vanas ilusions, que bè prou, si son tal erudits, podrán demostrar plenament sa erudició ab l'estudi de las llenguas mortas en lloch de pretendre ¡vaje una pretensió! matar las llenguas vivas.

F. DE SALETA P. CRUIXENT.

POESÍAS.

LA BANDERA DE SANTA. EULARIA.

I.

Quan Catalunya jeya esclava
del fer idólatra romá,
noble doncella s'humiliava,
pera fer gran lo nom cristiá.

Com lo martiri sols volia
sofrir per Crist, lo seu amor,
l'alberch payral ne deixá un dia,
y s'encará ab l'adust pretor.

Fins als botxins ella ab deliri
volgué ensenyarlos lo ver Déu;
per' coronar lo seu martiri,
com Jesu-Crist, mori en lo creu.

Y quan sa pátria Barcelona
l'impur oracle desoygné,
per advocada y per patrona
á Santa Eularia conegué.

Esta piadosa heroyca terra
guarda 'l sant cos ab devoció;
pera invocarla en pau y en guerra,
posá la imatge en son penó.

Noble bandera de Santa Eularia
que guanyar feres immortals llors,
la santa imatge qu' en ton drap portas
doná á la patria dias millors.

II.

Rica senyera, quan eixias
tot aclamante un poble enter,
sota tos plechs de nits y dias
feya sa guarda 'l conseller.

Si may brandava la campana
de somatent lo só escampant,
gent de palau, gent de cabana,
tot hom corria al teu voltant.

Si á humil vassall feyas la guerra
perque petjat hagués la lley,
quan feya greujes á la terra,
tambe t' alsavas contra 'l rey.

Mes vingnè un jorn de greu memoria
per Catalunya trista sort!
vènsuda fou ¡...! mes lluytá ab gloria
contra d' un rey vil y traidor.

No respetà lo crudel sabre
del inimic, ni 'l mes sagrat,
sols tu restares, gran cadavre
de nostra santa llibertat.

Noble bandera de Santa Eularia
que guanyar feres immortals llors,
la santa imatge qu' en ton drap portas
torne á la patria dias millors.

III.

Oh Santa Eularia, gran patrona
es vostra imatge 'l poble meu:
dins de la noble Barcelona
tinguè martiri y dura creu.

Quant ple 'l tirá de rabia fera,
los venerables furs cremá,
com vostre esprit, de la fumera
surti un colom y al Cel volá.

Heroyca martre, verge pia,
per mig del Dèu que tot ho pot,
lo blanch colom tornarà un dia,
com lo del l' Arca ab lo sant brot.

Cantan la nova ja 'ls poetas,
la veritat guisa sa veu;
trobadors eran los profetas,
y ells anunciaren l' Home-Dèn.

Quan l' au refila sás passadas,
es que ve 'l temps de sos amors:
las esperansas huy cantadas,
demá serán xamosas flors.

Noble bandera de Santa Eularia
que guanyar feres immortals llors,
la santa imatge qu' en ton drap portas
dará á la patria dias millors.

A. CARETA Y VIDAL.

18 abril de 1875.

A UN AUCELL.

Aucellet que gentil volas

Y que cada dia cantas,

Per los arbres del jardí

Tant bon punt llustreja l' auba;

Deixa avny ta cantarella,

Deixa la verda enramada,

Y de la nina qu' estimo,

Vesten corrent á la cambra.

Si, veshi corrent, y, al véurela,

Digali ab la veu que cantas,

Lo que sufreiro per ella

Desde que no puch parlarla;

Sigles me semblan los dias,

¡Si 'n son las horas de llargas

Perqui estima y no pot veure

Ni un instant á sa estimada?

Y si, com no dupto, trista

Trobas, aucell á m' aymada,

Y veus que de sos clars ulls,

Trémola brolla una llágrima:

Digali que mès no plori,

Qu' envers lo cel lo cap alsi,

Y veurá allá al lluny com brilla

L' estrella de l' esperança;

Que s' aconsoli y no temia

La tétrica nuvolada,

Que del sol de nostre amor

Lo pur resplendor apaga;

Qu' ls núvols prou que 's dissipan

Y que las tempestats passen.

Y si veus, aucellet tendre,

Que dupte de tas paraulas

Digali, gentil aucell

Ab ta veu preciosa, mágica,

Que recordi aquella estona

En que unirem nostras ánimas;

Que recordi aquella lluna,

Que nostre amor contemplaba;

Y ab recorts de tanta ditxa

Tal volta tindrà esperansas.

RAFEL TINTORÉ.

Maig 1875.

CARTAS ÍNTIMAS (1)

AB RIBETS DE SÀTIRA Y AB FUMS DE
BATXILLERÍA.

I.

Apreciable Sr. Director: vull ferli proposicions; no s'espanti, no li vinch pas á demanar cap filla ni cap influencia pera que se 'm donga un empleo, ni que 'm deixi quartos. Tinga paciència, vágim llegint y, tenint en compte que ab temps y palla 'smaduran las nespras, joliasseguro que al cap devall del sach trobará las engrunas, ó sia que al acabar ma carta vosté m'haurá entés, tota vegada que parlo, dich mal, escrich clá y catalá, escepte qu'ho trobin poch clá y catalá aquells dels *menys* per *menos*, de les *armes* per las *ánimas*, dels *Pepes* per *Pepas* etc. etc.

Donchs si, senyor meu: tinch por, molta por d'arreglar una mania: un tè la mania de ser empleat (aqueixa casi es típica en los espanyols); altre tè la mania de ser artista; altre la de enamorar-se, altre la de figurar, altre la de escriure 'ls plurals ab *ees*, altre ab *aas*, altre la de no deixar-se entendre, y mil altres que n'hi ha sense que á ningú li passi pel cap tildarlas de enfermedats morals; al contrari, judicantlas sovint com qualitat especial pera elevar-se sobre 'l nivell comú de la gent. Aixís s'esplica com la mania de parlar poch, fa sabí; la de fer escentricitats, fa gran home; la de dir mal de tothom, fa moralista; la de pertanyer á tal ó qual partit, fa tal ó qual cosa, etc. etc.

Jo, li confesso, també 'n tinch una: sò impotent pera arrabassar de ma imaginació l'idea de quedar pobre. A las contribucions anyadeixi, senyor Director, l'encariment de las viandas, l'excès en lo luxo, los gastos inherents á l'espatriació, la dificultat en cobrar las rendas, l'ínfim producte dels fruyts que nos poden espendre

(1) A pesar d'algunas alusions satíricas qu'enclou la present carta, no titubeja esta Direcció en insertarla pel sencill motiu de que en ella no s'átaca cap principi, coneretantse únicament en ridiculisar certs vicis ó certs abusos que de veras necessitan reprobació.

convenientment, las apariencias y relaciones onerosas que s'han de guardar so pena de representar un paper ridícul en la societat y; si no es llusco, veurá que no hi ha pas remey, que un hom se 'n vá á can Pistras per més que se 'n vulga anar á París. Me sembla que 'n Pujadas y 'l Nuevo Belen ne serán bons testimoniis aviat.

A fé, no sè cóm apartar de mí aqueix temorque 'm martirisa com unallagosta, que 'm fá veure visionsque 'm roba tota mena de tranquilat, que 'm cubreix los ulls ab un vel misteriós que m'ho presenta tot aterrador. Hasta dormint m'horrorisa quedar pobre. Aixó de no poder entrar ja més al Liceo, ni estarme mitx-segut, com més impolíticament millor, en una butaca del anfiteatro; ni lluir mos guans clars qu'aixís se poden tapar mas mans poch delicadas; ni ma levita crusada llarga fins á las pantorrillas inventada tal volta pera estalviar una bona lleontina y aprofitar uns pantalons espatllats de certa banda; ni mon coll de camisa que 'm cubreix tot lo clatell, especie de colls generalisada en gran escala pot sè ab lo fi de cubrir tanta llana com tenim fá temps; ni mos gemelos de ma de perla ab incrustacions d'or; ni 'ls meus modals aristocrátichs que tan y tan se distingeixen de la aristocracia abundant dels diumenges; ni aquell joch de miradas y conversacions; ni totas aque-lles exhibicions que per la gent artista fóran accidents y accessoris ridicols, y que nosaltres, la gent de tò, convertim en part principal sense cuidarnos realment dels pobres actors que ignocentment y plens d'ilusió s'esganyitan pera agradar *al miserable populatxo del quart y quint pis...* Aixó de no poder ja més passejar-me ab carretela descuberta, encara que fásse fret, perque la gent me puga admirar; aixó de no poder passar ja tantas estonas al Café Cuyás, sopant espléndidament, mentres algun quidam m'esplicaba l'història íntima de certas *senyoras* que van allá á pendre alguna cosa que fan durar quatre ó cinch horas; aixó de no poder ja veure més que tothom se 'm trau lo barret ó la gorra y 'm saluda molt afectuosa y humilment, desfentse en mil elogis y alabansas

de mí pel sencill motiu de que tinch quarts, encara que ignori tothom la procedencia de ma fortuna que puch haber adquirit, com molts altres, ben ignominiosament; aixó de no poder alternar ja més ab certas personas á las que 'l poble serveix com esclau y quina amistat cultivan al interés los potentats, per més que al seu radera uns y altres diguin que son las més criminals de la societat, que han format sa posició elevada gracias á la moneda falsa, ó al joch, ó á las quiebras ó á las facultats que té un Director d' una Companyia de Seguros ó d' una Empresa de Ferro-carril, etc. etc., tot aixó m' oprimeix lo cor, y francament, si fos minyona de servey, m' envenenaria ab lo tipich tracjich veneno seu: lo sal-fumant.

A pesar de tot, jo confio en que, ab la ajuda de Déu, com á bon cristiá, y ab ma forsa de voluntat, conseguire dominarne gradualment aqueixa mania que, tant importuna com cert partit, está clavada en mon pobre cervell. Entre tant, obligat irremisiblement per ella haig de practicar, mal que 'm pesi, molts actes que en altre temps jo haguera considerat indignes de mí. ¡Pobre dignitat del home, tan cacareada qu' ets y tan convencional!

¡Esgarrifis, senyor Director! A fi d' arreplegar preventivament com las formigas, cas de que 'm tornès pobre, passo tot lo sant dia ara fent romansos y *decimas* pels ventalls que 's vénen al carrer de la Palma de Santa Catarina, esplicant cosas esgarrifosas ó atacant estremadament á todas las autoritats qu' es lo gust que més s' adapta á la mania de veur'ho tal mal fet; ara en fi, demanantli á Vd. que m' encarregui de tan en tan un articlét que li donaré ben barato, y li prometo confeccionarlo á la mida del seu gust ja que es vosté qui paga. Y no 'm diga pas qu' aixó fá massa mercenari, qu' aixó de vèndres las ideas fá massa perdut y perjudica la dignitat de la nostre classe; perque, si tal cosa 'm dignès, li recordaria que molts advocats, sabent ab tota conciencia que la seua part contraria es la que té rahò, defensan al seu client contra dret y justicia; li recordaria que certs Jutges tenen una mena d' ulleras d' or y al llegir certs capítols de la Lley per'

aplicarla en alguna sentència, á través d' aquell prisma los llegeixen en sentit diametralment oposat; li recordaria que tal escriptor que un dia clamaba contra certs abusos, més tart se converteix en acérrim defensor d' ells, li recordaria que... tants casos acudeixen desgraciadament á la memoria pera probar plenament lo que he esposat que, al moment esclamaría, parodiant l' expressió d' aquell altre;

Si vosté em paga, es molt just,
ja que 'm paga, darli gust.

Per manera, reasumint, que li ofereixo escribir alguna carta de tant en tant si á Vd. li surt á compte. Si no, tant amichs con avans, y disposi de son afem. amich y S. S.

Q. S. M. B.

LO BATXILLER VIDRERAS.

CURIOSITATS.

Segons antichs escriptors respectables, los egipcis adornaban lo ceptre del soberá ab tantas branca de roure com provincias tenia baix son domini.

Lo monestir de Ripoll en lo sigle x tenia 76 códices y avants del sigle xi arribavan á 192.

Avans de las guerras civils de César y Pompey, contava Roma nou cents mil ciutadans. Passada la guerra d' África de la qual ne sortiren triomfants los romans tant sols ni havia 'n cent cinquanta mil; y segons Tácit á l' any 801 (regnat de Claudi) se 'n hi trovaren sis millons nou cents xexanta quatre mil.

Pera saber la distancia que hi havia de Roma á las ciutats de son imperi, lo emperador August maná posar á la plassa del Mercat la *Calumna milliar*, comensantse á contar desd' allí las distancias de *milla* en *milla* (de mil á mil pasos) ahont hi havia una columna que senyalava la *milla*, las

quals eran anomenades, també, *columnas milliars*.

NOVAS.

En lo carrer del Paradís y en los fonaments d'una casa en construcció, s'han trobat darrerament alguns capitells, y una preciosa estàtua de marbre, sens lo cap, y part del quarto dret, representant una dehesa á nostre modo d'entendre, y no la *Esperança* com dihuen alguns periódichs de la localitat. Es de la bona época romana, y presenta un conjunt verament notable, y digne d'esser estudiat.

Diu lo *Diario de Barcelona*, que lo senyor Madrazo ha ofert á la comisió constituída en Reus, pera aixecar un monument á la memoria de 'N Fortuny, lo cor d'aquell eminent artista, y aquella comisió després d'acceptar una reliquia tant preciosa, ha acordat fer construir pera conservar-la, una urna en la iglesia de San Pere, ahont fou batejat nostre célebre paísà.

En lo vapor *Express*, procedent de Cete, va arribar lo dia 17 á aquest port, lo cuadro de la batalla de Wad-Ras, que será quant ans col·locat en un dels salons del Palau de Sant Jordi.

En lo Ateneo Barcelonés s'ha obert una subscripció, pera adquirir aquella societat un trajo igual al que portava lo capitá Boyton, al atravessar nadant, lo canal de la Manxa.

Aplaudim aquesta prova d'amor á la ciencia, donada per aquella respectable societat.

Posém á coneixement del *Fulano* que 'ns remeté la *Lletreta* á que aludiam en lo número passat, que á mes de publicar-li lo nom y sos fets en la *Bandera Catalana*, pagarà la broma cara, si avans del dia 31 del corrent no 's presenta en nostra Redacció de 2 á 3 de la tarde.

La societat «*Rata-Pinyada*» de Gracia ha publicat un cartell pera regir en lo certament poétich literari que tindrà lloch lo dia 4 del vinent Juliol.

Los premis que 'n ell figuren son:

Primer. Una flor natural acompanyada de un llás y diploma á la millor poesia que respongui al lema *Amor*, podent lo premiat elegir la Reina de la festa.

Segon. Un lliri d'argent al qui respongui millor al mot *Patria*.

Tercer. Una ploma igualment d'argent á la millor composició en prosa catalana pintant un cuadro de costums ó historia de nostra terra.

Cuart. Una acuarela representant un trovaire de la etat mitjana, á qui dediqui la millor composició á Fortuny.

Quint. Una corona de llorer artificial al qui haurá presentat una poesia mes inspirada ab lo títol *La Rata-pinyada*.

Además 's donarán accesits consistents en diplomas de mérit á tots los qui 'l jurat creguia convenient.

Las composicions que dehurán ser inéditas y acompanyadas de son respectiu plech, 's dirigiran al secretari de la Societat carrer de Sant Antoni, 4. primer.—Gracia, avans del mitj dia del 15 de Juny vinent.

Solució á la xarada del número passat.

Bo-la-do.

CORRESPONDENCIA DE «LA BANDERA CATALANA.»

J. C. P. Barcelona. No 's prenga la molestia d'enterarnos del significat d'aquellas creus, á pesar de que es lo millor que hi ha en la poesia de Vd. y aixó que son ben mal fetas.—F. Catarineu y G. Barcelona. Vagi escribint ab cuidado, fixantse en los detalls que constitueixen lo género á que perteneix «Lo calavera» y li augurém bon resultat; per lo que toca á la poesia, está be.—Sebastiá Colom Barcelona. Está be.—S. F. Barcelona. Encara que alguns de sos epitafis me inspiren ganas de no morir-me may, no obstant altres poden ben anar.—Enrich Xarar. Créguim sense 'l permis d'En Martínez de la Rosa no li fassi may mes traduccions: ¿M'enten?—S. Vintró Casal ach.—Encara que es molt manseta la seua poesia, l'insertarém porque denota bonas qualitats en vosté.—S. T. No 's vulga enlayrar tan ni vulga ser tan brau que perderá 'l mon de vista y hasta 'l sentit comú.—T. D. C. de Roda. Quan estiga mes acostumat al catalá y á escriure una mica be, pot ser lo podrém complaure.—J. S. Estém ab vosté: ja 'ns habia acudit lo mateix pensament: li agraïm son interès.—Joan Navalles. Prengui una mitxa caña ó conti ab los dits.—A. M. C. Té molt poca trassa en fer versos tan si 'ls vol fer bons: per dolents son massa tontos y per bons son massa repugnants.